

Arrest

nr. 216 638 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat BONUS *loco* advocaat P. VANWELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 28-jarige Venezolaans staatsburger, geboren in de stad Maturin. In 2005 verhuisde u naar de stad Caracas. U heeft geen contact met uw biologische vader. Uw moeder woont samen met uw stiefvader in Caracas en is werkzaam als hulpkok. Uw zus N. woont samen met haar echtgenoot in Caracas en is werkzaam als vaccinatiecoördinatrice in de wijk El Valle in de stad Caracas.

Na het behalen van uw middelbareschooldiploma in de richting computergebruik in handel en administratieve dienstverlening (2008) begon u met een studie systeemingenieur aan het Polytechnisch Universitair Instituut 'Santiago Mariño' te Caracas. U maakte de studie niet af omwille van uw vertrek uit Venezuela. Voorts werkte u tijdens uw studies onder andere bij een callcenter voor El Banco Venezuela en voor het telecommunicatiebedrijf Direct TV, alsook bij verzekeringsmaatschappij MAPFRE.

Volgens uw verklaringen werd u in 2007 verkozen als studentenvertegenwoordiger van de middelbare schol(i)er(en) van Caracas binnen een neutrale organisatie, de Organización Bolivariana Estudiantil (Boliviaanse studentenorganisatie). Leden van deze organisatie zouden naar verloop van tijd intensieve contacten hebben onderhouden met de Venezolaanse overheid en president. U zou deze contacten hebben afgekeurd met het oog op de neutraliteit van de organisatie. Hierdoor zou de organisatie de toegang tot een door de overheid toegekend kantoor zijn ontzegd. Uiteindelijk zou u vier mannen binnen de organisatie die nauw contact hadden met de Venezolaanse overheid uit de organisatie hebben gezet: Eder D., Juan Antonio V., Abraham R. en Hector N..

In 2011 zou u op een scholierenvertegenwoordigersvergadering aanwezig zijn geweest. U zou op dat moment geen functies meer hebben bekleed. U zou er een discussie hebben gehad met Juan Antonio V., destijds voorzitter van een andere stad en overheidsgezind. Hij zou u naar aanleiding van deze discussie hebben gevraagd de vergadering te verlaten. Nog in dat jaar zou u uw studies verderzetten en afstand hebben genomen van de organisatie en de politiek.

In 2013 zou u met een modellenopleiding zijn gestart. U zou omwille hiervan onder andere te zien zijn geweest op televisie. Ook zou u opnieuw hebben deelgenomen aan scholierenvergaderingen. Ook zou u in dat jaar aanwezig zijn geweest bij een door de Mesa de la Unidad Democrática (MUD) georganiseerde betoging tegen de Venezolaanse regering.

Nog in 2013 zou uw moeder tegenover haar huis zijn overvallen en zou uw schoonbroer, de man van uw zus, kortstondig zijn ontvoerd. Na betaling van losgeld zou hij opnieuw zijn vrijgelaten. U vermoedt dat dit een persoonlijke aanslag zou kunnen zijn geweest, omdat u van de ontvoerders geen aanklacht mocht indienen en omdat ze u zeiden dat ze u kenden en wisten waar u woonde.

In 2014 zou u met enkele vrienden naar het strand zijn gegaan. Daar zouden uw persoonlijke bezittingen zijn ontvreemd. Naar aanleiding hiervan legde u een klacht neer bij de Venezolaanse autoriteiten. Ook uw moeder zou op het strand haar bezittingen zijn kwijtgeraakt. Bovendien zou ze kortstondig zijn vastgehouden. Naar aanleiding hiervan legde uw moeder een klacht neer bij de Venezolaanse autoriteiten.

In 2015, wanneer u van uw werk bij MAPFRE naar de metro stapte, zou u zijn achtervolgd door een man op een motor. U zou bij het verlaten van de metro opnieuw dezelfde man op de motor hebben gezien. Enkele maanden later zou u opnieuw dezelfde motor vlakbij uw huis hebben gezien. U vermoedt dat de man op de motor u volgde.

Op 12 september 2015 reisde u met uw paspoort op legale wijze naar Ecuador. Op 25 december 2015 reisde u legaal met uw paspoort van Ecuador naar Colombia teneinde werk te vinden en een studie te kunnen aanvangen. U reisde op 22 maart 2016 legaal met uw paspoort van Colombia terug naar Ecuador. In Ecuador leerde u via de datingapp Grindr een Belgische man kennen, Eric L.. Op 22 oktober 2016 reisde u van Ecuador via Colombia naar Venezuela, waar u op 25 oktober 2016 legaal met uw paspoort aankwam. U wilde er uw familie bezoeken en documenten in orde brengen voor een reis naar Eric in België. Bij aankomst in Venezuela zouden tijdens de grenscontrole enkele van uw bezittingen zijn ontvreemd. Op 6 december 2016 reisde u legaal met uw paspoort van Venezuela naar Colombia. U verliet Venezuela omwille van de onzekerheid, onveiligheid en algemene spanningen. U verliet Colombia op 9 december 2016 en reisde naar Spanje, waar u een dag later aankwam. Via Spanje reisde u naar België, waar u tot begin maart 2017 verbleef. Op 22 februari 2017 vroeg u in België een studentervisum aan. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besloot op 3 maart 2017 tot een weigering van dergelijk visum.

Op 9 maart 2017 verliet u België en vloog u via Spanje naar Ecuador. U reisde op 10 maart 2017 van Ecuador naar Colombia, waar u tot 7 juni 2017 verbleef. U keerde niet terug naar Venezuela omwille van de toegenomen criminaliteit. U reisde na drie maanden in Colombia te hebben verbleven via Parijs naar Brussel, waar u op 8 juni 2017 aankwam. U diende op 22 september 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u problemen met Eder D., Juan Antonio V., Abraham R. en Hector N., omdat zij allen deel uitmaken van de groep rond de Venezolaanse president. Meer specifiek vreest u op een zwarte lijst te staan omdat u in het verleden met deze vier mannen in onmin raakte en omdat u stelt dat er veel opposant-studenten zijn opgepakt. U vermoedt dat u ook op een lijst van gezochte opposantstudenten staat.

Daarnaast vreest u dat uw paspoort door de Venezolaanse autoriteiten zou worden ingenomen, waardoor uitreizen voor u niet mogelijk zou zijn. Nog vreest u slachtoffer te worden van geweld, diefstal of een aanval.

Voorts vreest u bij terugkeer uw stiefvader en de echtgenoot van uw zus omwille van uw homoseksualiteit. U zou uw familie nooit expliciet hebben geïnformeerd over uw seksuele geaardheid en uw stiefvader en schoonbroer zouden homofobe uitspraken hebben gedaan.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uitgegeven op 11 februari 2014; een kopie van een certificaat van deelname aan een radioworkshop, gedateerd op 22 september 2007; een kopie van een brief van de opperbevelhebber van de veiligheidsdivisie inzake uw benoeming tot studentenvertegenwoordiger, gedateerd op 21 september 2007; een kopie van een erkenning van het Ministerie van Volksmacht en Onderwijs inzake uw waardevolle bijdrage aan een nationale bijeenkomst van middelbare scholen tussen 25 en 27 januari 2008; een kopie van een brief van het Ministerie van Volksmacht van het Kabinet van de President inzake uw benoeming tot vertegenwoordiger van de Organización Bolivariana Estudiantil (Boliviaanse studentenorganisatie), vermeldde datum 27 maart 2008; een kopie van een certificaat van deelname aan een workshop inzake rechten en plichten van kinderen en adolescenten, gedateerd op 31 maart 2008; een kopie van uw afstudeerdiploma middelbaar onderwijs in de richting computergebruik in handel en administratieve dienstverlening, uitgegeven in 2008; een kopie van een deelnameattest inzake een nationale ontmoeting van studentenvertegenwoordigers, gedateerd op 6 februari 2009; een kopie van een diploma inzake een cursus "etiquette, protocol en imago", gedateerd in april 2013; een kopie van een diploma inzake een cursus "professioneel model", uitgegeven op 6 april 2013; zeven kopieën van uw studiecontracten van het Polytechnisch Universitair Instituut 'Santiago Mariño' te Caracas, gedateerd tussen 2009 en 2013; een kopie van een aangifte van het verlies van documenten op naam van uw moeder, gedateerd op 2 januari 2014; een kopie van een aangifte van het verlies van documenten op naam van uzelf, gedateerd op 7 april 2014; en twee online krantenartikelen van La Patilla, gedateerd op 24 juli en 8 augustus 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kwam u reeds op 10 december 2016 aan in Spanje en reisde u direct door naar België, maar u verzocht niet onmiddellijk om internationale bescherming. Wel blijkt uit de gegevens van de DVZ dat u op 22 februari 2017 een studentervisum aanvraagde. De DVZ besloot op 3 maart 2017 tot een weigering van dergelijk visum, waarna u op 9 maart 2017 België verliet en via Spanje naar Ecuador reisde. Opnieuw verzocht u nergens om internationale bescherming. Nochtans kan en mag van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ook nadat u op 8 juni 2017 via Parijs opnieuw in België aankwam nam u geen actieve houding aan om hulp en/of bescherming te verkrijgen van de Belgische asielinstanties, integendeel: u had de bedoeling om hier enkel uw studies af te ronden en uw relatie uit te bouwen (CGVS, p. 11). Echter, omwille van de penibele algemene situatie in Venezuela verkoos u uiteindelijk om niet naar uw land van herkomst terug te keren en om bescherming te verzoeken (CGVS, pp. 11-12). Uiteindelijk diende u op 22 september 2017 – bijna drie maanden na uw aankomst in België – een verzoek tot internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wanneer u wordt geconfronteerd met het laattijdige karakter van uw verzoek, geeft u aan dat u niet wist dat uw persoonlijke problemen dermate ernstig waren dat u niet meer kon terugkeren (CGVS, p. 23). In de verdere motivering blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen.

Zo komen de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen met de door u vermelde problemen in de verklaring die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. In de vragenlijst over de redenen van vertrek die u invulde bij de DVZ laat u optekenen dat u in 2015 uit Venezuela vertrok omwille van de algemene gewelddadige situatie en het tekort aan levensmiddelen. U voegt er aan toe dat u omwille van uw homoseksualiteit kwetsbaarder bent. (Verklaring DVZ, 22/9/2017, vraag 5). Daarbij zou u een keer met geweld zijn overvallen in Caracas (Verklaring DVZ, 22/9/2017, vraag 7). U verklaart dat u bij terugkeer naar Venezuela criminele bendes vreest die mensen op het vliegveld beroven. Nog geeft u aan dat immigratiediensten mensen afpersen en paspoorten vernietigen (Verklaring DVZ, 22/9/2017, vraag 4). Daarnaast geeft u aan dat u tussen 2006 en 2008 voorzitter was van een studentenbeweging, maar vermeldt u expliciet dat dit **niets te maken heeft** met uw redenen voor vertrek (Verklaring DVZ, 22/9/2017, vraag 3). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u daarenboven aan dat u enkel zaken wil toevoegen aan uw verklaringen zoals opgetekend bij de DVZ (CGVS, p. 3). U stelt op het CGVS dat u **juist omwille van uw activiteiten voor de studentenorganisatie** problemen vreest. Dat uw verklaringen op het CGVS inzake uw problemen dermate drastisch verschillen ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij de DVZ heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang komt.

U wordt tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met uw nieuwe vrees inzake uw activiteiten in een studentenbeweging (CGVS, pp. 14, 27-28). U geeft aan dat u nu pas weet dat diegenen waar u in het verleden problemen mee had nog steeds politiek actief zijn (CGVS, p. 14). Nog stelt u dat u pas recent op de hoogte bent geraakt van het bestaan van een lijst van anti-overheidsgezinde studenten (CGVS, p. 28). Dit is niet aannemelijk. U verklaart immers eerder in het persoonlijk onderhoud dat u reeds in het laatste kwartaal van 2016 begreep dat iemand met wie u in het verleden problemen heeft gehad, in de tussentijd meer politieke macht heeft vergaard (CGVS, p. 10). Daarbij geeft u later in het persoonlijk onderhoud aan dat enkele vrienden van uw vroegere organisatie u jaren geleden reeds contacteerden om u te zeggen dat er door overheidsgezinden aan opvolging en natrekking van politieke tegenstanders werd gedaan (CGVS, p. 14). Het houdt geen steek dat u nu weer stelt al jarenlang op de hoogte te zijn geweest van natrekking en opzoeking van politieke tegenstanders, dan weer aangeeft dat u hier pas recent van op de hoogte raakte. Uw uiteenlopende verklaringen hierover hebben als gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over uw problemen omwille van uw activiteiten als studentenvoorzitter niet overtuigen.

Zo geeft u aan dat u nu pas weet heeft van een lijst van anti-overheidsgezinde studenten en van arrestaties van die studenten (CGVS, p. 28). Wanneer u wordt gevraagd of er op deze lijst namen van mensen prijken waar u in het verleden nauw mee samenwerkte, geeft u aan niet specifiek te hebben gekeken naar de namen van diegenen die vastzitten (CGVS, p. 28). Wanneer u wordt gevraagd of u heeft onderzocht of er personen waarmee u in het verleden intensief samenwerkte werden opgesloten of problemen hebben gehad, geeft u aan dat u uit angst hier niet naar heeft gezocht (CGVS, p. 28). Wanneer u wordt gevraagd of u in België actief heeft gezocht naar mensen waar u intensief mee samenwerkte teneinde te zien of zij werden opgesloten of dat zij problemen hebben gehad, geeft u aan dat u enkel heeft gezien dat diegenen met wie u in het verleden problemen zou hebben gehad, intussen belangrijke functies binnen de Venezolaanse overheid bekleden (CGVS, p. 28). Welke positie de mensen met wie u problemen had tegenwoordig precies bekleden, weet u overigens ook niet (CGVS, p. 8). Uw verklaringen houden geen steek.

Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat men, indien men daadwerkelijk vreest het slachtoffer te worden van bestrafing en/of detentie te worden, actie zou ondernemen teneinde te weten te komen wie zijn vervolgers zijn en of hij daadwerkelijk een risico zou kunnen lopen. Dat u geen enkele actie lijkt te hebben ondernomen om te weten te komen wie van uw oude kennissen reeds werd gearresteerd of teneinde te ontdekken of u bij terugkeer daadwerkelijk een gevaar zou lopen om eveneens te worden bestraft en/of gearresteerd, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw wordt ondermijnd.

Nog tracht u uw verklaringen inzake uw problemen te staven met een brief van de opperbevelhebber van de veiligheidsdivisie, een erkenning van het Ministerie van Volksmacht en Onderwijs, een kopie van een brief van het Ministerie van Volksmacht van het Kabinet van de President en een deelnameattest inzake een nationale ontmoeting van studentenvertegenwoordigers. Deze documenten wijzen echter enkel op uw activiteiten als scholierenvertegenwoordiger, die door het CGVS an sich niet worden betwist. De documenten in kwestie weten echter geenszins de door u voorgehouden problemen te staven of te onderbouwen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tussen 2007 en 2009-2010 actief was als scholierenvertegenwoordiger (CGVS, p. 25). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ nog aangaf slechts tussen 2006 en 2008 voorzitter te zijn geweest van een studentenbeweging (Verklaring DVZ, 22/9/2017, vraag 3). Hoe het ook zij, in 2011 nam u afstand van de organisatie en bent u gaan werken en studeren (CCGVS, pp. 12, 13). U heeft geen problemen gekend in uw studententijd (CGVS, p. 25). U was geen lid van een politieke partij (CGVS, p. 8). U was in 2013 slechts eenmaal aanwezig bij een betoging vlakbij uw werk, maar dit leidde niet tot reacties bij vrienden of familie (CGVS, p. 8). Nog keerde u na een verblijf in Ecuador en Colombia voor een maand terug naar Venezuela in 2016 om uw familie te bezoeken en papieren te regelen voor uw reis naar België (CGVS, p. 10). U kende geen problemen bij het verlaten van Venezuela in 2016 (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat u in (levens)gevaar zou verkeren (CGVS, p. 9) is niet in overeenstemming met het feit dat u noch tijdens uw studie of werkzaamheden noch bij uw terugkeer naar Venezuela concrete problemen heeft gekend, heeft als gevolg dat uw voorgehouden problemen verder op losse schroeven komen te staan.

Voorts geeft u aan dat de diverse incidenten tussen 2011 en 2013 – geslagen op de bus, de overval op uw moeder, de ontvoering van uw schoonbroer, de diefstallen op het strand en de achtervolging – in direct verband staan met uw politieke problemen (CGVS, p. 13). Er dient te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Sterker nog, betreffende de kortstondige ontvoering van uw schoonbroer geeft u louter speculatief aan te denken dat dit iets persoonlijks was (CGVS, p. 25). Inzake de achtervolging op de motor moet bovendien worden opgemerkt dat er niets concreet is voorgevallen (CGVS, p. 13). Daarnaast werden er door u en uw moeder naar aanleiding van het incident op de bus en de diefstallen op het strand aangiftes gedaan bij de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 13). U legt twee aangiftes van het verlies van documenten neer. Dat de Venezolaanse autoriteiten uw verklaringen inzake een gemeenrechtelijk feit als diefstal hebben opgenomen, wijst evenmin op een vervolgingscampagne jegens u. Voorts blijkt u bij terugkeer op de luchthaven in Caracas te zijn gecontroleerd en bestolen (CGVS, p. 14). In dit verband moet worden opgemerkt dat het gaat om een gemeenrechtelijk incident van ontvreemding en dat u niet de enige was die door de luchthavenautoriteiten werd gecontroleerd (CGVS, p. 26). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat er een vervolging vanuit de Venezolaanse overheid gaande is uwentwege.

Daarnaast vreest u dat uw paspoort door de Venezolaanse autoriteiten zou worden ingenomen, waardoor uitreizen voor u niet mogelijk zou zijn (CGVS, p. 27). U tracht uw verklaring hieromtrent te staven met een online krantenartikel van La Patilla, waarin melding wordt gemaakt van het innemen en annuleren van paspoorten van politieke tegenstanders van de Venezolaanse overheid. Aan uw voorgehouden vrees kan echter geen geloof worden gehecht, daar er hierboven blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u als politieke tegenstander gepercipieerd wordt, en er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen omwille van uw activiteiten in het verleden.

Betreffende uw verklaringen dat er in Venezuela geweld is tegen holebi's dient te worden opgemerkt dat het enige probleem dat u ondervond omwille van uw homoseksuele geaardheid was dat u op tienjarige leeftijd op school werd gepest (CGVS, p. 17) en dat u commentaar op straat en in de metro kreeg (CGVS, pp. 17, 20, 21). Pesterijen van kinderen ten opzichte van hun leeftijdsgenoten kunnen echter bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire

bescherming. Pesterijen tussen kinderen zijn immers een universeel gegeven, en zijn niet noodzakelijk homofob geïnspireerd. Ook de opmerkingen die u op straat en in de metro zou gekregen hebben, zoals “die jonge gay”, zijn – hoe verwerpelijk ook- onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Nog vreest u uw stiefvader en schoonbroer (partner van uw zus). Zij zouden conservatief tegenover holebi's staan (CGVS, pp. 13, 17) en u zou bang zijn dat zij uw partner iets zouden aandoen omwille van jullie homoseksuele geaardheid en jullie leeftijdsverschil en omdat holebigeweld in Venezuela voorkomt (CGVS, p. 21). U zelf heeft louter woordelijke conflicten gehad met uw stiefvader over politieke kwesties, maar u vermoedt dat deze verbale conflicten eigenlijk ontstonden omdat uw stiefvader denkt dat u homoseksueel bent (CGVS, p. 22). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter waarop u dit vermoeden baseert. U maakt deze stelling bijgevolg niet concreet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt nog dat u nooit andere dan verbale discussies over politiek met uw schoonvader en schoonbroer hebt gehad (CGVS, p. 22). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de toekomst daden van vervolging of ernstige schade zou moeten vrezen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat, zonder dat het expliciet werd uitgesproken, uw familie op de hoogte was van uw geaardheid en dat ook uw leefomgeving impliciet op de hoogte was van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 18). Toch hebt u in het verleden nooit zwaarwichtige problemen gekend omwille van deze reden (CGVS, p. 21).

Wat betreft uw vrees het slachtoffer te worden van geweld, diefstal of een aanval alsook de algemene economische situatie (CGVS, p. 27), kan worden opgemerkt dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u vanaf uw negentiende alleen woonde (CGVS, p. 9) en de kosten van uw huur en universitaire studie droeg middels werk in callcenters en modellenwerk (CGVS, p. 7). U kon hiervan rondkomen (CGVS, p. 7). Ook tijdens uw verblijf in Ecuador en Colombia was u telkens aan het werk (CGVS, pp. 9, 10). Voorts heeft uw moeder momenteel werk als hulpkok (CGVS, p. 5) en is uw zus werkzaam als coördinator bij een gezondheidscentrum (CGVS, p. 6). Uw stiefvader is dan weer gepensioneerd militair (CGVS, p. 18). Wanneer u één maand in Venezuela verbleef, kon u bovendien rekenen op onderdak bij uw moeder, tante en zus (CGVS, p. 10). Voorts springt ook uw Belgische partner uw familie periodiek bij (CGVS, p. 26). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U riep in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in en verwees hierbij naar het risico om bij terugkeer het slachtoffer te worden van geweld, diefstal of een aanval (CGVS, p. 27).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort, uw afstudeerdiploma middelbaar onderwijs en de zeven kopieën van uw studiecontracten leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit, herkomst en opleidingstraject. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Ook de certificaten van deelname aan een radioworkshop en een workshop inzake rechten en plichten van kinderen en adolescenten en de diploma's inzake etiquette, protocol en imago alsook professioneel model wijzen enkel op uw identiteit en herkomst en bijkomende scholing. Dit wordt evenmin betwist.

Dat er gewapend geweld is in Venezuela waarbij ook dodelijke slachtoffers kunnen vallen, zoals u met een online krantenartikel van La Patilla wil aantonen, wordt evenmin betwist. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een menonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Stukken van de rechtspleging

2.1.1. Het verzoekschrift

Verzoeker stelt:

“In een eerste middel wordt ingegaan op de algemene situatie in Venezuela die rechtvaardigt dat verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend.

In een tweede middel wordt gefocust op verzoekers individuele vluchtmotieven en bijzondere kwetsbaarheid, waaruit volgt dat hij als vluchteling erkend dient te worden.”

In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/4, 48/6, § 5, 57/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder EVRM).

Verzoeker verwijst naar en citeert uit rapporten met informatie over Venezuela: het Cedoca-rapport "COI Focus: Venezuela – Situation sécuritaire", het rapport van de Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) van 12 februari 2018, United Nations Human Rights Office of the High Commissioner van 22 juni 2018: "Venezuela: Continued impunity amid dismal human rights situation -UN report", de aanbeveling van UNHCR in maart 2018 dat er een bijzondere nood is aan (tijdelijke) internationale bescherming voor Venezolanen, de resolutie van 5 juli 2018 van het Europees Parlement waarin de Europese lidstaten verzocht worden om "de Venezolaanse migranten die zich op hun grondgebied bevinden te beschermen".

Verzoeker stelt: "Tegenpartij kan als asielinstantie de duidelijke oproep van het UNHCR én het Europees Parlement niet naast zich neerleggen om Venezolaanse burgers, zoals verzoeker, te beschermen – al is het maar tijdelijk. Dit klemt des te meer nu de huidige situatie aan een dun draadje hangt en ieder moment kan ontaarden in een heuse burgeroorlog, met alle gevolgen van dien. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker minstens de subsidiaire bescherming dient te krijgen."

In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), 48/6, § 5 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker stelt:

"Tijdens zijn gehoor gaf verzoeker verschillende keren aan dat hij vervolging vreest in Venezuela omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij verduidelijkte dat hij voornamelijk zijn stiefvader en dichte omgeving vreest, in combinatie met het feit dat geweld legio is in Venezuela en bescherming tegen dergelijk geweld zo goed als onbestaande is.

Een groot deel van zijn gehoor ging over zijn homoseksuele geaardheid en zijn vrees die daaraan gelinkt is. (...)

Tegenpartij betwist de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet, maar meent dat zijn vrees om die reden ongegrond is. In de bestreden beslissing staat het volgende te lezen: (...)

Deze motivering is kennelijk gebrekkig in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en de richtlijnen van het UNHCR betreffende verzoeken gebaseerd op seksuele geaardheid, zoals hieronder wordt aangetoond.

1. Onderzoek van risico op vervolging in geval van terugkeer naar het land van herkomst

Tegenpartij stelt vast dat de problemen die verzoeker in Venezuela ondervond omwille van zijn seksuele geaardheid "onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming".

Verzoeker betwist dit niet, maar benadrukt dat niet mag gefocust worden op hoe de situatie voor hem was in Venezuela toen hij zijn homoseksualiteit niet openlijk beleefde en hij integendeel zijn best deed om dit verborgen te houden. Het gebrek aan voorgaande vervolgingen, net omdat hij zich gedeinsd hield als homoseksueel, impliceert geenszins dat hij in de toekomst geen ernstig risico loopt op vervolging in Venezuela. Niet alleen zou het voor verzoeker steeds moeilijker worden om zijn homoseksualiteit verborgen te houden (sociale verwachtingen aangaande relaties, gezin, enz.), vooral kan niet verwacht worden dat hij dit doet om vervolging te vermijden.

UNHCR benadrukt in haar richtlijnen m.b.t. seksuele geaardheid dat: (...)

Dat verzoeker voor zijn vertrek uit Venezuela niet vervolgd werd omwille van zijn geaardheid die hij verborgen hield, is dan ook geenszins een indicatie dat verzoeker in de toekomst niet zal vervolgd worden voor zijn geaardheid.

Er kan van verzoeker immers niet verwacht worden dat hij zijn geaardheid verborgen houdt om aan vervolging te ontsnappen (zie infra).

2. Onderzoek van risico op vervolging in de veronderstelling dat verzoeker zijn geaardheid niet verborgen houdt

Uit verzoekers verklaringen volgt duidelijk dat hij zijn homoseksualiteit tot op de dag van vandaag verzwegen houdt voor zijn familie en zijn omgeving, uit angst voor vervolging.

Verzoeker vermoedt wel dat zij een vermoeden hadden, maar hij deed net daarom zijn best om zich voor te doen als hetero, door om te gaan met meisjes enz.

Dat verzoekers leefomgeving “impliciet op de hoogte was van [zijn] homoseksualiteit”, zoals tegenpartij stelt, is vooreerst louter hypothetisch en sluit niet uit dat zijn leefomgeving er bewust voor kiest om oogkleppen op te doen en enkel de fictieve, maar tenminste sociaal aanvaarde realiteit te zien, zolang iedereen zich daar maar naar gedraagt. Tegenpartij gaat enkel uit van de situatie waarin verzoekers leefomgeving impliciet wel zou vermoeden dat verzoeker homoseksueel is, maar iedereen, inclusief verzoeker, doet alsof dit niet het geval is.

Het Europees Hof van Justitie voor de Europese Unie heeft in het arrest X, Y & Z (C-199/12 t.e.m.C-201/12, van 7.11.2013) voor recht gezegd dat: “Bij de beoordeling van een verzoek om erkenning als vluchteling kunnen de bevoegde autoriteiten redelijkerwijs niet verwachten dat de asielzoeker, ter vermindering van het risico van vervolging, in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt.”

Dit werd bovendien uitdrukkelijk benadrukt door verzoekers raadsman op het eind van het gehoor: (...)

In haar richtlijnen m.b.t. verzoeken tot internationale bescherming die gebaseerd zijn op de seksuele geaardheid benadrukt UNHCR bovendien dat: (...)

Tegenpartij heeft verzoekers risico op vervolging omwille van zijn homoseksualiteit louter benaderd vanuit de veronderstelling dat verzoekers leefomgeving misschien wel impliciet een vermoeden heeft van zijn homoseksualiteit, maar verzoeker zich voordoet als zijnde niet homoseksueel ten aanzien van hen.

Dergelijke benadering van een verzoek tot internationale bescherming omwille van de seksuele geaardheid van de verzoeker is uiterst gebrekkig en manifest in strijd met artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980, dat gelezen moet worden conform de richtlijnen van UNHCR en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie die hierboven geciteerd werden.

3. Reële vrees voor vervolging omwille van seksuele geaardheid in Venezuela

Verzoeker gaf aan dat hij vreesde het slachtoffer te worden van geweld of aanvallen indien hij in de toekomst openlijk als homoseksuele man door het leven zou gaan in Venezuela. Verzoekers verklaringen bevestigen dat geweld legio is in Venezuela, zoals onder het eerste middel uitvoerig besproken werd.

De diepe politieke, economische en humanitaire situatie heeft de situatie voor minderheden die verwickeld zijn in een strijd om hun rechten op te eisen, er niet op verbeterd. Integendeel, zij riskeren als eerste het slachtoffer te worden van het toenemende geweld in Venezuela, zoals de Inter-American Commission on Human Rights beklemtoonde in haar rapport van februari 2018: (...)

Kwetsbare groepen worden ook het sterkst getroffen door de nijpende economische en humanitaire crisis, zoals opgemerkt wordt in de resolutie van het Europees Parlement van 5.7.2018.

NBC News publiceerde in mei 2017 een artikel met de titel “For some LGBTQ Venezuelans, fleeing home was their only option”, waarin onder meer het volgende te lezen staat:

Een kopie van het artikel werd neergelegd tijdens het gehoor van verzoeker (zie notities p.29).

Desalniettemin werd met dit stuk, noch met andere recente bronnen betreffende de situatie voor de holebi-gemeenschap in Venezuela, geen rekening gehouden door tegenpartij.

In haar jaaroverzicht van 2018 van Venezuela stelt de watchdog-organisatie Freedom House dat: (...)

In een arrest van 14.5.2018 vatte de Franse Cour Nationale du droit d'asile de situatie voor holebi's in Venezuela als volgt samen: (...)

Tegenpartij daarentegen, deed geen enkel onderzoek naar de actuele situatie voor LGBTpersonen in Venezuela.

Tegenpartij is nochtans verplicht om “op individuele, objectieve en onpartijdige wijze” rekening te houden met onder meer “alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen”, alsook met “de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden” (artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980).

Door geen rekening te houden met recente bronnen die benadrukken dat de uiterst precaire situatie in Venezuela minderheden, waaronder de LGBT-gemeenschap, extra zwaar treft, met alle gevolgen van dien, heeft tegenpartij artikels 48/3, 48/4, §2, b), 48/6, §5, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 geschonden en manifest verzaakt aan haar plicht als asielinstantie om een grondig, volledig en ex nunc onderzoek uit te voeren, rekening houdend met de meest recente informatie over de situatie in het land van herkomst van de betrokkene en met diens individuele situatie, ondanks de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hierover (F.G. t. Zweden, Grote Kamer, 43611/11, 23.3.2016, §§114-115).

Evenmin onderzocht tegenpartij op grondige wijze het heldere en coherente discours van verzoeker omtrent zijn vrees voor zijn stiefvader en schoonbroer.

Verzoeker gaf duidelijk aan dat zijn homoseksualiteit absoluut niet aanvaard zou worden binnen zijn familie en dat hij geweldadige reacties vreest van zijn schoonbroer en zijn stiefvader, met wie hij sowieso al een conflictueuze relatie heeft. Hij vertelde dat zijn stiefvader een ex-militair is die erg macho is, homofobe uitlatingen doet en agressief is ten aanzien van verzoekers moeder.

Verzoeker was er getuige van hoe zijn stiefvader zijn moeder fysiek aanviel tijdens een ruzie en haar probeerde van de trap te duwen, wat verzoeker kon verhinderen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit niet het enige voorval was van huiselijk geweld door zijn stiefvader op zijn moeder.

Verzoekers vrees vertoont opvallende gelijkenissen met het hierboven geciteerde arrest waarin de Franse Cour Nationale du Droit d'Asile besliste dat de vluchtelingenstatus moest toegekend worden aan een homoseksuele Venezolaan: (...)

UNHCR benadrukte in haar richtlijnen betreffende LGBT-personen tevens dat: (...)

Op 22.6.2018 publiceerde UHCHR (Office of the United Nations High Commissioner for Human rights) een rapport betreffende de actueel zeer zorgwekkende mensenrechtensituatie in Venezuela en de algemene straffeloosheid van mensenrechtenschendingen en van geweld: "Venezuela: Continued impunity amid dismal human rights situation – UN report".

Die straffeloosheid van geweld en mensenrechtenschendingen wordt tevens aangehaald in de EP-resolutie waarnaar onder het eerste middel verwezen werd. Verzoekers raadsman vermeldde dit expliciet aan het eind van het gehoor (notities, p28).

Gelet op alle bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat verzoeker een reële vrees heeft om vervolgd te worden indien hij zou terugkeren naar Venezuela en aldaar openlijk als homoseksuele man door het leven zou gaan.

Verzoeker dient daarom als vluchteling erkend te worden."

2.1.2. Verzoeker brengt op 15 januari 2019 een aanvullende nota bij. Deze behelst de "COI Focus: Venezuela. Homoseksualiteit" van 14 januari 2019.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.2. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoekers homoseksuele geaardheid staat niet ter betwisting en blijkt genoegzaam uit zijn verklaringen.

Omtrent de situatie van homoseksuelen en verzoekers casus concludeert verweerder in de aanvullende nota van 15 januari 2019:

"Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

In casu dient te worden vastgesteld dat, om redenen die in de bestreden beslissing worden uiteengezet, verzoeker er echter niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat."

Inzake de problemen die verzoeker had omwille van zijn homoseksuele geaardheid stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen genoegzaam blijkt dat zijn familie homofob is, dat verzoeker trachtte een gedrag te vertonen om onder de druk van de familie uit te komen en dat verzoeker, hoewel hij discreet trachtte te zijn, op school gepest werd en op straat pesterijen onderging.

Verzoekers verklaringen zijn coherent en onderschrijven het standpunt van verweerder waar deze in de aanvullende nota stelt "(...) dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en ook homofob geweld tegen homoseksuelen."

De bestreden beslissing stelt: "Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de toekomst daden van vervolging of ernstige schade zou moeten vrezen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat, zonder dat het expliciet werd uitgesproken, uw familie op de hoogte was van uw geaardheid en dat ook uw leefomgeving impliciet op de hoogte was van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 18). Toch hebt u in het verleden nooit zwaarwichtige problemen gekend omwille van deze reden (CGVS, p. 21)."

Echter, te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers homoseksuele geaardheid.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent: "In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, **daadwerkelijk te worden vervolgd**. (eigen vertaling)" (HvJ, 5 september 2012, "Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.", gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): "However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution." (eigen vertaling: "Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.")

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid. De vaststelling in de aanvullende nota dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoekers land van herkomst strafbaar stelt is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van zijn seksuele geaardheid.

Uit de landeninformatie die die de partijen tijdens onderhavige beroepsprocedure bijbrengen blijkt dat homoseksuelen - zoals ook duidelijk blijkt uit verzoekers persoonlijke belevenissen - dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld. De autoriteiten blijken zich schuldig te maken aan fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap (zie bv COI Focus, Venezuela homoseksualiteit, p. 19). De bescherming van autoriteiten blijkt niet effectief te zijn (*ibidem*). Te dezen dient ook rekening gehouden te worden met de rampzalige economische situatie in Venezuela waardoor het realistisch voorkomt dat homoseksuele koppels moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen. Ook blijkt uit de landeninformatie van verweerder (COI Focus - 'Venezuela - situation sécuritaire' van april 2018, administratief dossier) en verzoeker dat de veiligheidssituatie omwille van de economische situatie volatiel is. Omwille van deze volatiele veiligheidssituatie en socio-economische situatie, samen genomen met de houding van de politie/autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen, is het dan ook plausibel dat verzoeker geen bescherming van de autoriteiten zal verkrijgen wanneer ten aanzien van hem daden van vervolging (cf. artikel 48/3, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet) worden gesteld.

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS